

ODPOIĆ (2) *vb pf*

3 sg m *praet* odpoił (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów).

Pojąc pozbawić czegoś [kogo] (2) :

Zwrot: »od rozumu odpoić« = spić do nieprzytomności (2): Pukárzewłki prosił ná wieczrą Skotniczkiego/ y był mu ták rad/ że go y od rozumu odpoił GórnDworz S6v [idem] WerGość 247.

Formacje współrdzenne cf POIĆ.

MM